

vistnok faae mange Ting solgte; men jeg troer ikke let, at det skulde være muligt, at Lovgivningsmagten i Danmark blev enig om for den Pris at sælge Fredensborg (Tscherning: Jo!). Ja, jeg hører nok, at den ærede Rigsdagsmand siger Jo; men man kan ikke være saa sikker i en saadan Sag forud som bagefter. Det kan vistnok meget gerne være, at naar Sagen kom videre, det da viste sig, at han tog feil. Jeg skal imidlertid ikke bidrage til for mit Bedkommende at søge hans Bildfarelse i saa Henseende klarer; thi jeg agter, som jeg yttrede, ikke for mit Bedkommende at fremsætte noget Forslag derom.

Monrad: Den Sagkundskab, som Ministrene selv have tilegnet sig, og som de kunne komme frem med her i Salen, er vistnok til særdeles megen Gavn og gjør Forhandlingerne grundigere og sikkrere; men naar derimod de ærede Ministre beraabe sig paa en Sagkundskab, der ligger udenfor, naar de beraabe sig paa deres Underordnedes Sagkundskab og stille denne Sagkundskab op for os som et Spørgelse, hvormed de ville nedslaa alle Indvendinger, saa er det en aldeles vrang Fremgangsmaade. Derved bliver enhver grundig Forhandling tilintetgjort her i Salen. Flere af de Herrer Ministre have hver sit „Spørgelse“, som de komme frem med. Saaledes har ogsaa den ærede Finantsminister i dette Tilfælde; da han bliver slaaet med sin Sagkundskab med Hensyn til Arresødal, saa kommer han med sit Spørgelse, som han stiller op for os. Naar vi forhandle om Islands Handel, saa tager den ærede Indenrigsminister sin islandske Commission og den Sagkundskab, der

er tilstede; det er hans Spørgelse, som han stiller frem for os, og han vil derefter ikke engang inblade sig paa Forhandlingen. Den ærede Krigsminister har ogsaa sine Sagkundige, sine Spørgelser, som han stiller frem for os. — Jeg gjentager det, at den Sagkundskab, som Ministrene selv ere i Besiddelse af, og som de kunne komme frem med her i Salen, er vistnok særdeles god, men al den Sagkundskab, som de ikke selv tillegne sig, men som kun findes hos de Autoriteter, de beraabe sig paa, er Noget, der er til aldeles ingen Nytte at komme frem med her; her maae Ministrene komme frem med Grunde og ikke med Beraabelse paa Autoriteter. De kunne i deres eget stille Sind tillægge „Autoriteterne“ saamegen Vægt, som de ville, men som Grunde, hvormed de ville nedslaae Modgrunde, havde meget Lidet at betyde. Vi haabe, at dette Exempel med Arresødal, hvor det er blevet paavist saa nøiagtigt i det Specielle, hvor urigtig Finantsministerens Mening er, vil bringe ham til ogsaa med Hensyn til andre Punkter at være meget varsom og ikke hengive sig saaledes blindt til sine Sagkundiges Formening, men at han vil komme til at indsee, at der ogsaa til Grund for de her yttrede Meninger ligger en Sagen efter Sandhed, saavidt det lader sig gjøre. Jeg troer, at Forsamlingen maa alvorligt modsætte sig den Fremgangsmaade, som Ministrene mere og mere søge at indføre her, den nemlig, at ville nedslaae vore Grunde ved at beraabe sig paa deres Underordnedes Sagkundskab.